

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/96/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8611203781
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Irena Dobňáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8611203781.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: M. L., nar. X.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX A., právne zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska 2, 040 71 Košice, IČO: 31 690 904, právne zastúpeného advokátom JUDr. Gabrielom Gulbišom, so sídlom Nĕmcovej 22, 040 01 Košice, o neplatnosť zrušenia poisťnej zmluvy, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Svidník č. k. 5C/54/2011-258 zo dňa 19.6.2012, zhodou hlasov členov senátu takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p..

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým uznesením zamietol návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p..

Ako dôvod uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému určenia, že list žalovaného zo dňa 23.6.2008, ktorým oznamuje žalobkyni zánik poistenia a zrušenie poisťnej zmluvy č. 5084000104 nemá za následok zánik poistenia, ani zrušenie poisťnej zmluvy č. 5084000104. Ďalej sa domáhala určenia, že poisťná zmluva č. 5084000104 a pripoistenie k poisťnej zmluve č. 5084000104 sú naďalej platné a účinné. Žalovaný podaním zo dňa 13.7.2011 navrhol, aby súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a návrh postúpil Ústavnému súdu SR na zaujatie stanoviska. Domnieval sa, že podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. je povinnosťou súdu prerušiť konanie v súvislosti s tým, že NBS vykonávala dohľad nad činnosťou žalovaného podľa zákonnej úpravy danej v ust. § 45 zákona č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom a od 1.4.2008 zákona č. 8/2008 Z.z. o poisťovníctve, ktorý nahradil zákon č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve, hoci k tomu podľa Ústavy nie je oprávnená. Ďalším návrhom z toho istého dňa navrhol prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. a predložiť predbežnú otázku na rozhodnutie Súdnemu dvoru ES v tomto znení:

1. môže sa článok 105 a článok 109 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a článok 14 bod 14.1 a bod 14.3 a článok 25 Štatútu európskeho systému centrálnych bánk vykladať tak, že z vykonávania dohľadu nad poisťovacími podnikmi (poisťovňami) sú národné centrálné banky vylúčené?

2. môže sa článok 14. bod 14.4 Štatútu európskeho systému centrálnych bánk vykladať tak, že národné centrálné banky môžu vykonávať aj funkciu dohľadu nad poisťovacími podnikmi (poisťovňami).

Podľa súdu prvého stupňa v ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. zákon ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie a podať návrh na ústavný súd, aby preskúmal súlad právnych predpisov vždy, ak sa splnia podmienky uvedené v druhej vete § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., to znamená, ak pred rozhodnutím dospeje k záveru, že všeobecne záväzný predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou a zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Prerušenie konania z tohto dôvodu závisí výslovne od záveru súdu; názor účastníka konania je v tomto smere právne irelevantný. Preto, ak súd návrhu účastníka na prerušenie konania z dôvodu uvedeného v § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. nevyhovie, nejde o nesprávny postup, ktorým by došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (uznesenie

Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/59/2011-255 zo dňa 9.3.2011; porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 294/2008). Čo sa týka návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p., k tomu prvostupňový súd uviedol, že účastník môže navrhnúť takéto prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Tento procesný úkon súdu závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť vyvolaný podnetom alebo návrhom účastníka konania. Prvostupňový súd dospel k záveru, že zodpovedanie otázok navrhnutých žalovaným, nemá priamy súvis s predmetom tohto konania a nepredstavuje prekážku, pre ktorú by nebolo možné pokračovať v konaní, pričom konajúci súd nie je ani súdom, ktorý vo veci samej rozhoduje v poslednom stupni. Podľa súdu prvého stupňa predbežná otázka, ako aj odpoveď na ňu nie je významná v posudzovanej právnej veci. Súdne konanie sa vedie o posúdení platnosti zmluvy o poistení, pre ktorú platia predpisy súkromného práva, záväzky účastníkov konania sa nemôžu zmeniť na základe výsledkov kontrolnej činnosti Úradu pre finančný trh alebo NBS vo vzťahu k poisťovni. Z týchto dôvodov návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Napadol ním uznesenie len v časti, ktorou bol zamietnutý návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.. Predmetom konania je určenie platnosti trvania právneho vzťahu. Pre záver o (ne)platnosti trvania poistnoprávneho vzťahu je nutné, ako predbežnú otázku vyriešiť, či (ne)došlo k platnému ukončeniu poistnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný tvrdí, že ku ukončeniu poistenia s výplatou odkupnej hodnoty došlo platne zo zákona pod vplyvom zmenených právnych pomerov, ku ktorým došlo nezávisle od vôle žalovaného. Práve v príčinnej súvislosti s náhlou zmenou právnych pomerov bola vytvorená špecifická skutková situácia, ktorá umožnila, že bolo možné poistenie ukončiť v nadväznosti na § 493, § 50a ods. 3, § 853 Občianskeho zákonníku o zániku záväzku za predpokladu podstatnej zmeny okolností oproti okolnostiam, za ktorých bol záväzok uzavretý, podľa § 575 Občianskeho zákonníka o zániku záväzku pre nemožnosť (nedovolenosť, protiprávnosť) plnenia záväzku možným budúcim dlžníkom, podľa § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka o oprave chyby v počítaní nespôsobenej žalovaným, podľa § 3 ods. 1 v nadväznosti na § 39 o neplatnosti záväzku pre rozpor s dobrými mravmi založený na matematickej neadekvátnosti medzi inkasovaným poistným a možným budúcim žalobcom požadovaným poistným plnením. Príčinou ukončenia poistenia bola náhla zmena pomerov. Podstatou náhlej zmeny pomerov bolo zistenie nesprávnej kalkulácie poistného produktu zo strany orgánu dohľadu a následné uloženie opatrenia na odstránenie zisteného nedostatku Národnou bankou Slovenska. Právna nezáväznosť opatrenia uloženého NBS je v konečnom dôsledku neúčinná pre rozpor s Ústavou Slovenskej republiky. Pokiaľ by Ústavný súd skonštatoval rozpor napadnutých ustanovení zákona o poisťovníctve, týkajúcich sa najmä dohľadu NBS nad poisťovňami, s Ústavou SR a Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva, môže dôjsť k zásadnej zmene v priebehu tohto konania. Za súčasného právneho stavu žalovanému bráni v ďalšom zotrvaní v právnom vzťahu záväzné zistenie Národnej banky Slovenska, že poistné v poistnom produkte UDP-K nebolo vypočítané v súlade s poistno-matematickými metódami pre výpočet poistného, a že bolo vypočítané a inkasované v nižšej výške, ako malo byť a že z toho dôvodu sú poistné zmluvy UDP-K v rozpore so zákonom o poisťovníctve. Tvrdenie o matematickej neadekvátnosti poistnej zmluvy nerozporuje ani žalobca. Pokiaľ existuje záväzné vyjadrenie orgánu dohľadu oproti právosti obsahu poistnej zmluvy so zákonom a tento nedostatok je sankcionovateľný zákonom predpokladanými sankciami, je táto skutočnosť pre žalovaného právne záväzná. Procesným návrhom sa žalovaný snaží dospieť k riešeniu skutočnej príčiny sporu. Dôvody na prerušenie konania vidí žalovaný v nesúlade niektorých ustanovení zákona číslo 8/2008 Z. z. o poisťovníctve s Ústavou SR a Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva. Vzhľadom na to, že podnikanie v poisťovníctve je špecifickým druhom podnikania, ktoré je veľmi prísne podriadené regulácii zo strany predpisov verejného práva, nevyhnutne dochádza k ovplyvňovaniu občianskoprávných vzťahov právnymi predpismi upravujúcimi postavenie žalovaného ako podnikateľa. Poistné zmluvy sú najtypickejším príkladom účinkov predpisov verejného práva majúci za následok obmedzenie zmluvnej voľnosti účastníkov zmluvy. To sa nevyhnutne premieta do dohadovaných súm poistného a poistného plnenia, určenie výšky ktorých nie je v žiadnom prípade na voľnej úvahe a dohode zmluvných strán, ale podlieha striktným princípom poistnej matematiky a vzorcom za tým účelom vypracovaným a schváleným príslušnými orgánmi štátu s cieľom zabezpečiť splniteľnosť všetkých finančných záväzkov poisťiteľa. Podľa § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka, účinného v čase vzniku poistného vzťahu platilo, že súčasťou poistného vzťahu boli poistné podmienky schválené orgánom dozoru. V týchto poistných

podmienkach mohol poisťiteľ ponúknuť iba také poisťné produkty a podľa takého obchodného plánu, ktoré schválil orgán dozoru. Poisťno-matematické kalkulácie produktov boli obsahom obchodného plánu. Žalovaný je podnikateľom, ktorý môže ponúknuť iba také produkty životného poistenia, ktoré sú v súlade s obchodným plánom. Súd je pri svojom rozhodovaní o konkrétnej právnej veci povinný aplikovať všetky právne normy tvoriace súčasť právneho poriadku, ktoré sa na tento konkrétny prípad vzťahujú a ovplyvňujú ho. Právna vec, ktorá je predmetom tohto konania, je presne takýmto prípadom prelínania a ovplyvňovania sa noriem súkromného a verejného práva, kde existuje medzi týmito normami v rámci ich právneho vzťahu priama súvislosť, ktorú nemožno opomenúť, nakoľko priamo ovplyvňuje správanie sa subjektov súkromnoprávneho vzťahu, a to nezávisle od ich vôle. Žalovaný mal možnosť namietať voči záverom NBS, ak k týmto námietkam aj skutočne došlo. Namietať porušenie princípu právneho štátu a z neho vyplývajúceho princípu právnej istoty zrkadliaceho sa v tomto prípade prelomením zásady nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia orgánu štátnej správy zo strany NBS. Aj napriek tomu, že v minulosti bol kompetentnými orgánmi právoplatne rozhodnuté o použiteľnosti vzorca UDP-K a tento vzorec bol odsúhlasený a neskôr ďalšími dohľadmi aj potvrdený, NBS neakceptovala tento stav a porušila stav právnej istoty, ktoré tu doteraz panovalo od roku 1995 a priamo tak dala príčinu vzniku tohto súdneho sporu. Pokiaľ by Ústavný súd dospel k záveru, že NBS nemôže vykonávať dohľad nad poisťovníctvom, nemusel by byť záver NBS o nesprávne použitom vzorci zákonný. Posúdenie otázky súladu s výkonom dohľadu Národnou bankou Slovenska nad poisťovníctvom Ústavným súdom je pre toto konanie kľúčové a rozhodujúce pre samotný výsledok tohto konania. Postupom súdu, ktorý zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania a na postúpenie návrhu Ústavnému súdu, bola žalovanému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Žalovaný ako nepriviligovaný subjekt nie je oprávnený sám predložiť na Ústavný súd návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. Návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a na postúpení návrhu Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, ktorý žalovaný podal na konajúcom súde, je v tomto prípade jediným zákonom ustanoveným postupom, ktorým sa žalovaný môže v súlade s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, v tomto prípade Ústavnom súde SR, a to predložením návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov súdom konajúcim v tejto právnej veci. Odňatie možnosti konať pred súdom vyplynulo aj z nesprávnej ústavno-právne nekomfortnej aplikácie § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.. Ústavný súd SR zaradil medzi podmienky v zákone neustanovenú podmienku, podľa ktorej ústavnou a zákonnou náležitosťou návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podaného všeobecným súdom je aj jeho presvedčenie o nesúlade namietaných ustanovení právneho predpisu s právnym predpisom vyššej právnej sily (uznesenie z 18.10.2006 PL.ÚS 20/06) De facto jediným prostriedkom, ako občan môže uplatniť základné právo priznané podľa článku 30 ods. 1 Ústavy vo sfére ochrany ústavnosti právneho poriadku, je predloženie návrhu adresovaného všeobecnému súdu, aby prerušil konanie a podal na Ústavný súd návrh, ktorým sa občan bráni proti uplatneniu s Ústavou nesúladného prameňa práva vo svojej veci. O túto možnosť Ústavný súd SR pripravil každého občana Slovenskej republiky vytvorením podmienky „presvedčenia súdu o nesúlade“ ako podmienky, ktorá sa musí splniť pri predložení návrhu všeobecným súdom na začatie konania o súlade právneho poriadku. Ústavný súd v treťom funkčnom období namiesto toho, aby si uvedomil problém a zmenou judikatúry vytvoril priestor pre posilnenie prvku demokracie a pre dostupnosť základného práva podľa článku 30 ods. 1 pri zabezpečovaní ústavnosti právneho poriadku nadviazal na vyššie citované právny názor Ústavného súdu z druhého funkčného obdobia vo svojom uznesení zo dňa 1.4.2008 III.ÚS 99/08. Z rozdielnej formulácie ustanovení § 109 O.s.p. možno odvodiť, že úpravou § 109 ods. 1 O.s.p. sa súdu ukladá povinnosť konanie prerušiť, kým podľa § 109 ods. 2 O.s.p. má možnosť úvahy, či konanie preruší. Prerušenie konania v súvislosti s predloženým návrhom na Ústavný súd je ustanovený v § 109 ods. 1 O.s.p.. Ide teda o zákonom určenú povinnosť prerušiť konanie a podať návrh na Ústavný súd. Ak navrhovateľ predloží argumentáciu o nesúlade právneho predpisu s Ústavou, všeobecný súd by uplatnil kompetenciu rozhodnúť o merite ústavného sporu, ktorú nemá, ak by rozhodoval o tom, či uplatnené argumenty obstoja. V takom prípade by mal súd návrhu účastníka konania vyhovieť. V prípade, že účastník uplatní iba všeobecnú námietku nesúladu právneho predpisu bez toho, aby ju odôvodnil, súd buď námietku neprihliadne alebo bude zvažovať námietku hľadať vlastné argumenty v prospech a v neprospech účastníkovej námietky. Takýto prístup súdu môže zodpovedať dikcii § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., ale znamená najmä garanciu širšieho uplatnenia základného práva účastníka konania na spravodlivý proces. Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušil a návrh žalovaného postúpil Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, alebo aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. prerušil, pretože prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať

význam pre rozhodnutie súdu, alebo aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Pretože uznesenie v časti, ktorou bol zamietnutý návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. nebol odvolaním dotknutý, nadobudol právoplatnosť a tak ho nebolo možné v rámci odvolacieho konania preskúmať (§ 159 ods. 1, 3 a § 206 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania nie je rozhodnutím vo veci samej. Preto odvolací súd preskúmal napadnutú časť uznesenia bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Pri preskúmaní napadnutého uznesenia bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený toto uznesenie preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O.s.p.). Po takomto preskúmaní napadnutej časti uznesenia dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecný záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s Ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu.

Podľa článku 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky, Ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Podľa názoru odvolacieho súdu, k zániku poistného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným došlo v dôsledku aktu žalovaného, a nie priamo zo zákona. Národná banka Slovenska uložila žalovanému prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, pričom nebolo konkrétne prikázané žalovanému, o aké opatrenia by malo ísť. Pokiaľ žalovaný pristúpil ku konkrétnemu právnemu aktu, urobil tak spôsobom, pre ktorý sa rozhodol bez ohľadu na právomoc Národnej banky Slovenska určenej jej zákonom. Pre samotné určenie, či právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným trvá, nie je právne významné posúdenie vzťahu medzi Národnou bankou Slovenska a žalovaným ako poisťovacou spoločnosťou.

Pri posudzovaní námietok žalovaného týkajúcich sa návrhu na prerušenie konania, v rámci procesu hodnotenia skutkovej a právnej stránky tejto veci, musela byť vyriešená najprv otázka v preskúmvanej veci, čo je hmotnoprávna podmienka na začatie konania pred Ústavným súdom. Žalovaný môže hodnotiť jednotlivé dôkazy pri posudzovaní merita veci, a teda môže v jeho priebehu konať a ovplyvňovať výsledok rozhodnutia vo veci samej a na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov využiť aj právnym poriadkom poskytnuté opravné prostriedky. V súlade s princípom subsidiarity je potrebné proti rozhodnutiu vo veci samej taktiež využiť všetky opravné prostriedky a až následne sa môže sťažovateľ obrátiť aj na Ústavný súd podaním sťažnosti podľa článku 127 Ústavy.

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie, môže dôjsť len v prípade, ak všeobecným súdom zvolený procesný postup (neakceptovanie návrhu podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.) dosiahne takú intenzitu, ktorá ovplyvní rozhodnutie vo veci samej. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru však nie je právo na podanie návrhu na zaujatie stanoviska podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. všeobecným súdom.

K tvrdeniu žalovaného, že prvostupňový súd bol povinný na základe odôvodneného návrhu účastníka konania na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. podať návrh na zaujatie stanoviska Ústavnému súdu v záujme zabezpečenia priameho prístupu žalovaného k ochrane ústavnosti ako súčasťou jeho základného práva zúčastňovať sa na správe vecí verejných, uviedol Ústavný súd SR v uznesení sp. sn. I.ÚS 53/2010 zo dňa 10.2.2010, že „takýto výklad čl. 144 ods. 2 Ústavy v spojení s § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. podaný sťažovateľom nezodpovedá hranici, ktorú v ochrane práv na súdnu

ochranu určuje čl. 46 ods. 4 Ústavy, podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon, pričom § 18 ods. 1 písm. d) zákona o Ústavnom súde v danom prípade za subjekt procesne spôsobilý podať návrh na začatie konania na zaujatie stanoviska Ústavnému súdu stanovuje súd v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou a nie účastníkov konania. Ústavný súd v súvislosti s uvedenými námietkami napokon poukazuje na svoju judikatúru, ako aj judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v rámci ktorej sa zaoberali otázkami predloženými sťažovateľom v tejto sťažnosti týkajúcimi sa povinnosti súdu iniciovať na základe odôvodneného návrhu účastníka konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP konanie pred ústavným súdom, či právomoci všeobecného súdu na preskúmanie rozpornosti všeobecne záväzného predpisu s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou (napr. III. ÚS 99/08 z 1. apríla 2008, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 47/96 z 22. júla 1996)“.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo dňa 22.7.1996 sp. zn. 2Cdo 47/96 vyslovil právny názor, podľa ktorého prerušiť konanie podľa druhej vety ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. možno len vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, so zákonom, alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná dospel súd, a nie účastník konania.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že predmetom sťažnosti predchádzajúcej vydaniu uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 53/2010 zo dňa 10.2.2010 bola sťažnosť toho istého účastníka, ktorý podal v preskúmvanej veci odvolanie, zdôvodnená tými istými právnymi dôvodmi, je aj odvolací súd toho názoru, že nie sú splnené podmienky pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p.. Preto napadnutú časť uznesenia súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Ani odvolací súd nie je toho názoru a nie je presvedčený, že by § 2 ods. 3, § 31a, či § 36 zákona č. 8/2008 Z. z. boli v rozpore s článkami 56 ods. 1, 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky. Samotný žalovaný opakovane uznal, že ním namietané výsledky dohľadu na mieste vykonaného Národnou bankou Slovenska nerozporuje, je len toho názoru, že takéto zistenie urobil podľa neho orgán, ktorý na to nemá právomoc danú Ústavou Slovenskej republiky.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.